

Din perlele lui Elifaz

16 septembrie 2005

Gili Cârstea

Cartea lui Iov este o secvență din marea controversă. Ea stabilește principii fundamentale despre neprihănire și păcat, demascând rolul Nimicitorului în tragediile care lovesc pământul și poziția în care este pus Dumnezeu în legătură cu ele. Este o bătălie ideologică, în care Iov confruntă conceptele diavolului, iar prietenii lui se luptă din răspuțeri să apere teologia populară despre pedeapsa lui Dumnezeu.

Deși nu-mi face plăcere să fiu ecoul acuzațiilor lui Satana, atrag atenția asupra câtorva concepte din discursurile lui Elifaz, deoarece ele sunt și astăzi considerate valabile în disputa despre pedeapsa lui Dumnezeu.

Elifaz: “Adu-ți aminte, te rog: care nevinovat a pierit? Care oameni neprihăniți au fost nimiciți?” (4:7).

Isaia îi răspunde: “Piere cel neprihănit, și nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine și nimeni nu ia aminte că din pricina răutății este luat cel neprihănit” (Isa 57:1). Pavel continuă: “Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniiți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică – au rățacit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evr 11:36-38). Mai mult decât ei toți, Fiul omului a fost urmărit toată viața, amenințat, batjocorit, bătut și apoi crucificat între doi tâlhari.

Retorica mincinoasă a diavolului nu ne mai poate păcăli. Dacă întrebarea era: “Care oameni neprihăniți au fost nimiciți de Dumnezeu?” atunci da, este adevărat că nici unul. Dar dumnealui, diavolul, câți oameni nevinovați a nimicit? Insinuarea este că Dumnezeu nu omoară decât pe cei păcătoși, ceea ce este complet fals.

Elifaz: “El face rana, și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește” (5:18).

Dacă leagă rana, de ce o mai face? Stimabilul acuză aici că Dumnezeu este la originea binelui și răului, într-un efort paranoic de a educa, de a obține supunere prin amenințare. Nu așa a fost interpretat recentul cataclism din Asia? Domnul a produs valul seismic nimicitor, apoi a trimis societățile de binefacere creștine să lege rănile sinistraților. La fel cu inundațiile din țara noastră. La fel cu uraganul Katrina.

Am auzit destui predicatori adventiști folosind o ilustrație croită pe baza acestei perle a lui Elifaz. Un păstor avea probleme mari cu o oaie mai rebelă. Aceasta se "rătăcea" de turmă, obligându-l pe păstor să alerge după ea prin locuri primejdioase și pe vreme rea. Exasperat de această situație, păstorul a rupt picioarele oii, apoi i le-a bandajat. Până la vindecare, a purtat oaia în brațe pe drumul spre pășune și înapoi la staul. Astfel, oaia s-a atașat de el atât de mult, încât după ce s-a vindecat și a putut merge din nou pe picioarele ei nu s-a mai despărțit de salvatorul ei, pășind alături de el oriunde mergeau.

Frumoasă metodă de a obține dragoste. Aceasta este concepția pe care diavolul a vândut-o omenirii cu atâta succes, iar creștinii au adoptat-o deoarece o găsesc în Biblie.

Elifaz și prietenii acuzau pe Iov chiar și pentru insistența cu care el căuta răspunsuri în situația de criză prin care trecea. El se depărta de credința populară că suferința și moartea sunt o pedeapsă de la Dumnezeu. Pentru Iov, teologia aceasta care susține că "El rănește și mâna Lui tămăduiește" era în conflict cu principiile neprihănirii. El vedea dreptatea lui Dumnezeu în termenii legii. Era nebunie curată să afirmi că Dumnezeu se complace într-un asemenea joc găunos și inutil. El te împinge în prăpastie, apoi te întreabă ce cauți acolo. Iov nu putea suporta un asemenea raționament maladiv.

Din contră, pentru Elifaz era culmea înțelepciunii și a temerii de Dumnezeu. El se bucura să slujească un Dumnezeu care obține supunere prin orice mijloace, dacă scopul este dragostea. Nu vedea nici un impediment în procedurile constrângătoare ale lui Dumnezeu, pe care le considera a fi singura soluție pentru calmarea nebunilor.

Elifaz purta o bătălie care confruntă și astăzi biserica rămășiței. Este bătălia seculară dintre neprihănire și păcat, încă nerezolvată în aceste ore târzii ale istoriei. Pot ființele create să trăiască în neprihănire, în ascultare desăvârșită de cerințele legii divine? Există vreo șansă ca omul păcătos, despărțit de Dumnezeu, să poată fi readus în armonie cu standardele neprihănirii?

Iată-l pe teologul nostru dându-se în spectacol la cel mai important subiect al disputei din marea controversă:

Elifaz: „Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată - omul, care bea nelegiuirea ca apă!” (Iov 15:14-16).

Culmea nerușinării, omule! Dumnezeu a avut încredere în "sfinții Săi," deși anumiți "sfinți" s-au dovedit nedemni de încrederea care li s-a arătat. Un anume "sfânt," Lucifer, a fost așezat în cel mai sfânt loc al guvernării cerești, acolo unde sigila desăvârșirea (Eze 28:12-13), semn că Dumnezeu a avut încredere deplină în el. Chiar când a început să plănuiască rebeliunea, deși Dumnezeu știa ce se întâmplă, Lucifer nu a fost demascat o lungă perioadă de timp – o dovadă de respect și de încredere pe care el putea să-și revizuiască poziția. Nu a făcut-o.

Elifaz întreabă retoric: “Poate cel născut din femeie să fie fără prihană?” Cu alte cuvinte, dacă așa de mulți îngeri uniți în rebeliunea lui Satana nu au putut să fie sfinți, cum ar putea omul păcătos să viseze la așa ceva? Majoritatea zdrobitoare a teologilor de azi cred exact același lucru, că până la a doua venire nimeni nu va trăi fără prihană.

Dumnezeu combate viguros o asemenea amăgire. La împlinirea vremii, El a ridicat lui Israel un Mântuitor, “născut din femeie, născut sub lege” (Gal 4:4) și a demonstrat că “cel născut din femeie” poate fi fără prihană. Cel născut din femeie, acceptând să devină un templu al lui Dumnezeu, a arătat lumii ce poate deveni omul care se încrede în soluția lui Dumnezeu. O mulțime de frați ai Săi Îl vor urma pe această cale consacrată, dovedind omenirii că aberațiile teologice populare nu pot strica adevărul divin.

Elifaz: „Poate un om să aducă vreun folos lui Dumnezeu? Nu; ci înțeleptul nu-și folosește decât lui. Dacă ești fără prihană, are Cel Atotputernic vreun folos? Și dacă trăiești fără vină, ce va câștiga El?” (Iov 22:2-3).

Dacă Dumnezeu este așa cum Îl prezintă Satana, atunci Elifaz are dreptate, omul nu poate să aducă nici un folos lui Dumnezeu. Un Dumnezeu aspru, pretențios, arogant, răzbunător, distant, sever, nu are nevoie de nimeni, nu respectă pe nimeni și nu depinde de nimeni. Dar dacă Tatăl este așa cum L-a prezentat Hristos, atunci “onoarea lui Dumnezeu este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său” (DA 671). În plus, un Om a adus un mare folos lui Dumnezeu, descoperind caracterul Tatălui în bezna cu care Stăpânitorul acestei lumi învelise omenirea. Atunci când Dumnezeu este acuzat de copiii Săi că este un tiran, orice om poate aduce un folos lui Dumnezeu. Iov a făcut-o cu succes, iar credința lui fermă a fost o încurajare, mai târziu, pentru Fiul omului, pe drumul crucii.

Elifaz nu s-a sfiit să ne explice taina conceptelor lui teologice. El spune că își bazează credința pe descoperirea primită în viziune de la un înger care l-a vizitat noaptea. El recunoaște că a fost vorba de un vizitator neidentificat, “un duh cu o înfățișare necunoscută,” și care a “șoptit încetișor” un concept al mării lupte care pe Elifaz l-a impresionat: „Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii Săi, dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi, cu cât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care își trag obârșia din țărână, și pot fi zdrobiți ca un vierme!” (Iov 4:17-19).

De la Elifaz încoace, pleiade de profeți ai lui Baal, inspirați de același “duh” fără chip, spun bisericii lui Hristos că omul nu va fi “fără vină” înaintea lui Dumnezeu.

Împotriva lor stă Omul Isus Hristos și frații Lui, pe care îi va prezenta în fața universului spectator “fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta,” ca o dovadă că Dumnezeu are încredere în copiii Săi din familia omenească, care vor pune punct final mării controversă.

Nu te lăsa amăgit de duhuri cu o înfățișare necunoscută. Dumnezeu are încredere în tine!